

JUHLAJULKAISU

MATTI YLÖSTALO

1917 · 4/2 · 1987

SUOMALAINEN LAKIMIESYHDISTYS

VAMMALA 1987. VAMMALAN KIRJAPAINO OY

ISSN 0356-7222

ISBN 951-855-087-5

ISBN 978-951-855-870-8 (PDF)

Vakioehtojen sitovuus — eräs ajatusmalli

Yhteisymmärrys eli konsensus on jokaisen sopimuksen syntymisen ja sen ehtojen sitovuuden perusta. Tämä itsestään selvältä vaikuttava periaate muuttuu ongelmalliseksi siirryttäessä vakiosopimusten, erityisesti ns. liityntäsopimusten alueelle. Tällaisia sopimuksia ei ole kailta osin helppoa sovittaa siihen kaavaan, jonka elementtejä ovat sopimusvapaus ja oikeustoimitahto.

Vakioehtojen rooli sopimuksenteossa on toinen kuin yksilöllisten ehtojen.¹ Pääasiallinen ero on siinä, ettei vakioehtoja yleensä ole tarkoitettu neuvottelujen kohteeksi, vaan tarkoituksena on, että ne liitetään sopimukseen sellaisenaan sopimuksen täydennykseksi. Jos vakioehtoja ryhdyttäisiin yksittäisissä sopimustilanteissa muuttelemaan, menetettäisiin ne edut — rationalisointi, päätösvallan delegointi — joihin vakioehtojen käytöllä pyritään. Monesti sopimuspuolen edustajalla ei ole edes valtuuksia solmia sopimuksia muutoin kuin vakioehdoin. Näin esim. massasopimusten osalta.

Perinteisen käsityksen mukaan sopimusmenettely tarjoaa automaattisen mekanismin oikean ja hyväksyttävän tuloksen aikaansaamiseksi osapuolten välillä. Vakioehtojen osalta ei kuitenkaan voida ottaa tätä lähtökohdaksi, koska ehdot eivät ole sellaisen kriittisen neuvottelu- ja tinkimisprosessin kohteena kuin yksilölliset sopimusehdot.

Oikeuskirjallisuudessa vakioehtojen erityisluonnetta ja sitovuutta on selitetty monella tavalla. Kaksi päälinjaa on erotettavissa. *Normiteooriat* kiistävät vakioehdoilta sopimusehtojen luonteen ja korottavat ne eräänlaisiksi normeiksi, liike-elämän omia tarpeitaan varten kehittämäksi »laiksi» (*Selbsgeschaffenes Recht der Wirtschaft*). Mainitunlaista ajattelutapaa kuvastavat myös sellaiset nimitykset kuin *lex contractus* ja *lex mercatoria*.²

¹ Tähän viitataan myös teoksessa Kivimäki, T. M. — Ylöstalo, Matti, Suomen siviilioikeuden oppikirja, Porvoo 1973, s. 276.

² Tähän liittyy laajakantoinen kysymys oikeudenmuodostuksesta yksityisoikeuden alueella. Ks. Strömholm, Stig, Rettsutvikling på annen måte enn gjennom lovgivning, NJMF 1969 s. 464 ss. Kansainvälisen kauppaoikeuden osalta problematiikkaa käsiteltiin laajasti UNIDROIT'in Rooman kokouksessa v. 1976. Ks. lähemmin New Directions in International Trade Law, Reports 1—2, New York 1977.

Normiteorioiden lähempi tarkastelu osoittaa olennaisia eroja niiden välillä.³ Jyrkin versio lähtee siitä, ettei vakioehtojen sitovuus edellytä minkäänlaista — edes hiljaista — hyväksymistä tai myötävaikutusta sopimuskumppanin puolelta, vaan perustuu ehtojen yleisesti velvoittavaan luonteeseen.⁴

Toinen normiteorian päämuodoista, ns. *unterwerfung-teoria* lähtee sellaisesta ajatuksesta, että laajalti käytetyt vakioehdot muodostavat eräänlaisen valmiiksi laaditun normiston, joka tulee tarvittaessa asianosaisen yksityisoikeudellisen toimenpiteen kautta sitovaksi samalla tavoin kuin vieraan valtion laki tulee sovellettavaksi, kun siihen sopimuksessa viitataan. Ehdot ovat siis objektiivista oikeutta, joka ei aluksi sido ketään. Vasta erityisellä sitoutumisella (*Unterwerfung*) vakioehdot tulevat velvoittaviksi. Tällöinkään niitä ei pidetä sopimuksen osana, vaan objektiivisena oikeutena. Esim. VR:n liikennesäännön oikeudellinen luonne voidaan kuvata puheena olevan teorian avulla.

Usein vakioehdoista puhutaan normeina kuvaannollisessa tai oikeussosiologisessa mielessä. Tällöin korostetaan tavallisesti toisen sopimuspuolen määräävää asemaa, ehtojen vakiintuneisuutta ja muita sen kaltaisia normaalista sopimustilanteesta poikkeavia piirteitä. Niiden avulla on toisinaan pyritty selittämään sitovuuskysymystä.⁵ Lopputulokseksi on kuitenkin aina tullut se, ettei ongelmaa voida ratkaista oikeussosiologisista lähtökohdista.

Normiteorioiden heikkoutena on se, ettei ehtojen normatiivista luonnetta voida sovittaa yhteen hyväksyttävän oikeuslähdeopin kanssa. Paitisi kauppatapaa koskevien periaatteiden puitteissa vakiintuneimmistaikin yleisistä ehdoista voidaan puhua normeina ainoastaan kuvaannollisessa mielessä.⁶ Verraten laaja yksimielisyys vakiosopimusoikeudessa vallitseekin nykyisin siitä, että perusselitykseksi vakioehtojen sitovuudelle on hyväksyttävä sopimuskonstruktio.⁷ Merkittäviä näkemys-

³ Ks. eri variaatioista *Schlosser—Coester—Waltjen—Graba*, ABGB, Bielefeldt 1977, s. 49 ss.

⁴ Eräänlaisena teorian kodifiointina saatetaan pitää DDR:n kansainvälisiä taloussopimuksia koskevaa lakia (*Gesetz über internationale Wirtschaftsverträge* § 33), jonka mukaan sopimuksissa pankkien, vakuutusyhtiöiden yms. kanssa yleisesti käytetyt ehdot tulevat sovellettaviksi ellei niitä ole sopimuksessa nimenomaisesti poissuljettu. Edellytyksenä on lisäksi, että ehdot ovat toisen sopimuspuolen saatavissa. Ks. lähemmin *Hellner, Jan*, *Kommersiell avtalsrätt*, Stockholm 1986, s. 43.

⁵ Merkittävän yrityksen oikeussosiologisen ja -dogmaattisen näkökulman yhteensovittamiseen sisältää *Ludwig Reiserin* tutkimuksen (*Das Recht der allgemeinen Geschäftsbedingungen*, Hamburg 1935) 2. luku: »Die Rechtssoziologische Deutung».

⁶ Ks. kauppatapan osalta *Raninen, Hugo*, FOB-lauseke hankinta- ja kauppasopimuksissa, Helsinki 1934, s. 60 ss. ja *Karlgren, Hjalmar*, *Kutym och rättsregel*, Stockholm 1960, s. 45 ss.

⁷ Tältä pohjalta lähdetään myös *Kivimäki—Ylöstalon* esityksessä »ohje- eli normisopimuksista» (s. 276 ss.); jossa tosin etupäässä tarkastelun kohteena ovat runkosopimuksen tyypiset sopimukset vastaisissa yksittäissopimuksissa noudatettavista ehdoista.

eroja esiintyy kuitenkin sen suhteen, millaisiin sopimustunnusmerkeihin vakioehtojen hyväksymisen osalta voidaan tyytyä.

Vallitsevan sopimuskonstruktiosta lähtevän dogmaattisen peruskäsityksen suurimpana heikkoutena on se kuilu, joka vallitsee oikeustodellisuuden ja sitä selittävän teorian välillä. Vakioehtojen käyttöön usein kytkeytyvä yksipuolinen sanelumentaliteetti ja vahvemman sopimusaseman hyväksikäyttö soveltuvat huonosti yhteen perinteisen sopimuskäsityksen kanssa. Jo vakioehtojen käytön tarkoituksiperät ovat ristiriidassa sopimuksiin yleensä kytkeytyvän neuvottelumekanismin ja siinä ilmenevän sopimuspuolten vuorovaikutuspiirteen kanssa.

Varsinaisen ongelman sopimusselityksen kannalta muodostaa se, ettei vakioehtojen hyväksyminen tapahdu samalla tavoin kuin yksilöllisesti sovittavien ehtojen. Tämä koskee sekä ehtojen esiintuomista että hyväksymistahdonilmaisuja. Nimenomaisen hyväksymisen puuttessa joudutaan arvioimaan sopimuspuolten käyttäytymisen merkitystä. Saatetaanko esim. vastaanottajan passiivisuus, hänen tietonsa toisen osapuolen tai alan käytännöstä taikka kauppataavasta tulkita konkludenttiseksi hyväksymiseksi?

Aivan ilmeisesti edellä tarkoitettussa »käyttäytymisen tulkinnassa» saatetaan mennä miten pitkälle tahansa. Sellaisetkin tapaukset, joissa hyväksyminen on puhtaasti fiktiivistä ja joissa »hyväksyjä» ei ole koskaan nähnyt eikä kuullutkaan vakioehdoista, voidaan selittää sopimuskonstruktion avulla, jos niin halutaan. Tämä käy päinsä asettamalla liittyjälle laaja selonottovelvollisuus ja antamalla ratkaiseva merkitys hänen passiivisuudelleen.

Oikeuskirjallisuudessa ja -käytännössä on sopimuskäsitettä venytetty varsin laajalle edellä tarkoitettussa suhteessa. Varsinkin silloin, kun kysymys on vakiintuneista ja alalla yleisistä ehdoista, ovat ehtojen esiintuomiselle ja niiden hyväksymiselle asetettavat vaatimukset olleet vähäiset.⁸ Viime vuosina näyttää kuitenkin virinneen epäilyksiä sen suhteen, onko mainitunlainen sopimuskäsitteen laajentaminen taroituksenmukaista.

Varsin yleinen sitovuuskysymyksen ratkaisutapa epäselvissä tapauksissa on niin saksalaisessa kuin pohjoismaisessakin oikeudessa noudattanut seuraavaa kaavaa:

Vakioehdot ovat sitovia

⁸ Ks. Suomen oikeuden osalta *Olsson, Curt*, Verkan av avtalsklausuler i standardformulär. NJMF 1957 s. 23 ss. *Taxell, Lars Erik*, Ensidig ändring av villkor i massavtal, JFT 1980 s. 31 ss., *Wilhelmsson, Thomas*, Vakiosopimus, Vammala 1985, s. 48 ss. ja *Kuusi, Matti J.*, Yleisten sopimusehtojen käsite ja niiden tuleminen sopimuksen osaksi, Oikeustiede 1986 s. 370 ss.

- jos A on tuonut julki tahtonsa niiden käyttämiseen
- jos B on tietänyt tai hänen olisi pitänyt tietää siitä
- eikä B ole reklamoinut.⁹

Tämä kaava, joka OikTL:n kannalta asiaa tarkasteltaessa muistuttaa lähinnä 6 §:n 2 momentin ajatusrakennelmaa, avaa mahdollisuuden siihen, että sitovuus laajassa mitassa saatetaan perustaa sopimukseen liittyvän osapuolen passiivisuuteen.¹⁰ Oleellinen merkitys arvosteltaessa sitovuutta tältä pohjalta on sillä, milloin toisen sopimuspuolen tuli tietää toisen tarkoituksesta käyttää ehtojaan. Kysymys on selvemmin sanottuna siitä, miten vakioehdot sopimusta solmittaessa on tuotava esille. Jos tässä suhteessa riittävät vaatimukset on täytetty, toiselle sopimuspuolelle syntyvä tietoisuus perustaa reklamointivelvollisuuden, jonka laiminlyönti johtaa sitovuuteen.

Sitovuuden perustana on siis liittyjän reklamoinnin laiminlyönti. Tällaisen käsityskannan tueksi viitataan yleensä siihen, että oikeustoimiooppi perustuu paitsi ilmaisuvapaudelle myös ilmaisuvastuulle. Jos henkilön on pitänyt käsittää passiivisuutensa tulevan tulkituksi vakioehtojen hyväksymiseksi, hän kantaa vastuun tästä »tahdonilmaisustaan».¹¹ Asian arvioimiseen liittyy sekä objektiivisia että subjektiivisia tunnusmerkkejä.

Mainitunlainen ajattelutapa ei kuitenkaan ole saavuttanut kiistatonta hyväksymistä. Saksan liittotasavallan uudessa vakiosopimuslaissa se on pääosin hylätty; lain 2 §:ssä edellytetään muun kuin liikekaupan osalta yleensä nimenomaista viittausta sekä sitä, että toinen osapuoli on ymmärtänyt ehtojen sitovuuden. Mutta jo ennen lain voimaantuloa »wissenmüssen»-kaava herätti arvostelua. Pelkän passiivisuuden ei katsottu voivan synnyttää sidonnaisuutta.¹² Myös pohjoismaisessa oikeudessa esitetyn kaltaista tarkastelutapaa on arvosteltu sen epärealistisuuden vuoksi. Erityisesti on kiinnitetty huomiota kaksinkertaisten subjektiivisten kriteerien aiheuttamiin arvosteluvaikeuksiin.¹³

⁹ Saksalaisen oikeuden osalta *Schmidt-Salzer, Joachim*, Allgemeine Geschäftsbedingungen, Bilanz und rechtspolitische Folgerungen, Berlin 1973, s. 59, jossa esitetään ns. »wissenmüssen»-kaava.

¹⁰ Ks. po. passiviteettisäännöstä lähemmin *Karlgren, Hjalmar*, Passivitetsverkan vid avtalsslutande, TfR 1965 s. 369 ss. sekä erityisesti vakiosopimusten kannalta *Hellner*, Standardavtal, JFT 1979 s. 281 ss.

¹¹ Käyttäytymisvastuusta yleensä *Telaranta, K. A.*, Varallisuus oikeudellinen tahdonilmaisu, Porvoo 1953 s. 200 ss. Vertailevan katsauksen vakioehtojen osalta sisältää *Kuusela* em. tutkimus s. 376 ss.

¹² *Schmidt-Salzer*, s. 59 ss.

¹³ Ks. *Hellner*, em. art. s. 296, jossa sattuvasti todetaan: »Att i efterhand på dessa situationer applicera överväganden om vad den ena parten ansåg om överensstämmelse mellan anbud och accept ovh vad den andra parten måste inse om vad den förre ansåg, leder långt in i fiktionernas värld».

Passiviteettisäännön käyttö ratkaisuperusteena on ymmärrettävä eräänlaiseksi oikeustoimiopin sovellutukseksi vakiosopimusten suhteen. Kaikilta osin se ei ole tuottanut tyydyttäviä tuloksia; sääntöä on jouduttu paikkaamaan. Vanhastaan vakiintunut paikkausmenetelmä on *raskaiden ja odottamattomien ehtojen erityissääntö*. Sellaisille vakioehdoille, jotka liittyjän kannalta ovat erityisen raskaita (esim. vastuunrajoitusehdot) tai odottamattomia, on asetettu muita ehtoja ankarampia sitovuusedellytyksiä. Säännöllä on vanhastaan ollut lainsäädännöllinen ilmentymänsä Italian siviililaissa.¹⁴ Nykyisin asiasta sisältyy erityinen säännös myös Saksan liittotasavallan vakiosopimuslain AGBG:n 3 §:ään. Kun se hyvin kuvaa vallitsevaa käsitystä, on se jäljennetty tähän:

»§ 3

Überraschende Klauseln

Bestimmungen in Allgemeinen Geschäftsbedingungen, die nach den Umständen, insbesondere nach dem äusseren Erscheinungsbild des Vertrags, so ungewöhnlich sind, dass der Vertragspartner des Verwenders mit ihnen nicht zu rechnen braucht, werden nicht Vertragsbestandteil.»

Säännös osoittaa, mitä tekijöitä otetaan lukuun arvioitaessa sopimusehdon odottamattomuutta. Ratkaisu tapahtuu ensisijaisesti »nach dem äusseren Erscheinungsbild des Vertrags».

Raskaita ja odottamattomia ehtoja koskeva erityissääntö on osoituksena siitä, että perinteisen oikeustoimiopin pääasiassa subjektiivisten kriteerien — tiesi tai piti tietää — ohella *ehtojen laadulla* on merkitystä sitovuuden kannalta.¹⁵ Niin sanottu kontrolliaspekti ei toisin sanoen tule näkyviin pelkästään sopimusten sovittelun tasolla tai pätemättömyysratkaisua tehtäessä, vaan se tulee esiin jo ehtojen sitovuutta arvioitaessa. Ehtojen laatu eli objektiivinen puoli on merkityksellinen sen vuoksi, että sopimukseen liittyjä, joka ei perehdy vakioehtoihin, luottaa siihen, että ehdot ovat sopusoinnussa ko. sopimustyyppin ja siihen yleensä kytkeytyvien ehtojen kanssa. Lähtökohtana on toisin sanoen se, ettei vakioehdoilla saa olla ratkaisevaa tai mullistavaa merkitystä oikeussuhteen kannalta. Tätä liittyjän *normaaliodotusta* pyritään puheena olevalla säännöllä suojaamaan.

Pyrkimys ehtojen objektiivisen laadun huomioon ottamiseen on johtanut — paitsi em. raskaita ja odottamattomia ehtoja koskevaan erityissääntöön — myös yrityksiin kehittää sellainen variaatio sopimus-teoriasta, joka entistä paremmin vastaisi käytännön tarpeita. Erään var-

¹⁴ Italian Codice Civile art. 1341.

¹⁵ Suomen oikeuden osalta ks. *Wilhelmsson*, s. 62 ss. Ks. myös KKO 1977 II 103.

sin mielenkiintoisen teorian ja ratkaisumallin on esittänyt amerikkalainen professori *Karl N. Llewellyn*. Hänen lähtökohtansa on relatiivinen. Kun henkilö allekirjoittaa vakiosopimuksen, jonka ehdot toinen osapuoli on yksipuolisesti muotoillut, hän hyväksyy sopimuksen *yleispiirteis- sään*, mutta ei välttämättä kaikkien yksityiskohtien osalta:

»The answer, I suggest, is this: Instead of thinking about 'assent' to boiler-plate clauses, we can recognize that so far as concerns the specific, there is no assent at all. What has in fact been assented to, specifically, are the few dickered terms, and the broad type of the transaction, and but one thing more. That one thing more is a blanket assent (not a specific assent) to any not unreasonable or indecent terms the seller may have on his form, which do not alter or eviscerate the reasonable meaning of the dickered terms. The fine print which has not been read has no business to cut under the reasonable meaning of those dickered terms which constitute the dominant and only real expression of agreement, but much of it commonly belongs in.»¹⁶

*Llewellyn*in käsitys on monessa suhteessa huomionarvoinen. Parasta siinä on se, että käytännössä sopimukset solmitaan usein kuvattulla tavalla. Teoria siis vastaa käytännön sopimustilanteita. Olennainen merkitys on usein asianosaiselle sillä mielikuvalla, joka hänellä on tietystä oikeustoimesta, siihen normaalisti liittyvistä oikeuksista ja velvollisuuksista. Tässä suhteessa käsite »general assent» tai »broad type of assent» on hyvä lähtökohta.

Edellä mainittu näkemys tarjoaa varsin pätevän selityspäätteen vakioehtojen sitovuudelle. Jokaisessa sopimuksessa mukana oleva konsensus saa aikaan eräänlaisen perussopimuksen, mutta kaikki mukaan liitetyt vakioehdot eivät välttämättä ole samalla sitovia. Niiden suhteen sopimuksen katsotaan jääneen tavallaan avoimeksi aivan kuten on asianlaita sopimuksissa, joissa toisella osapuolella on determinointivalta eli valta täydentää ja täsmentää sopimusta. Tässä täydentämisessä on kunnioitettava sopimuskumppanin oikeutettuja odotuksia. Ne puolestaan rakentuvat yleensä sille pohjalle, mikä on tavanomaista ko. sopimustyyppin osalta.

Puheena oleva ajatustapa vaikuttaa teoreettisesti perustellulta ja vastaa tosiasiallisia olosuhteita. Käytännön tasolla se ei tuo mukanaan paljoakaan uutta. Raskaita ja odottamattomia ehtoja koskeva sääntö, jota edellä selostettiin, johtaa samanlaisiin lopputuloksiin. Mutta analogioita voidaan tehdä oikeussuojan järjestelyyn sopimussuhteessa yleensäkin. Siinäähän eri maissa lähdetään siitä, että sopimuskumppa-

¹⁶ *Llewellyn, Karl N.*, *The Common Law Tradition*, Boston—Toronto 1960, s. 362 ss.

nin hyvää uskoa ja luottamusta on suojattava. Varsinkin vastuunrajoitusehtoja on pyritty rajoittamaan tällaisella ajattelutavalla. Riippumatta siitä, millaisia ehtoja sopimukseen on liitetty, sopimuspuolella katsotaan olevan oikeus luottaa siihen, että sopimus tärkeimmiltä osiltaan vastaa ko. sopimustyyppin perusolemusta. Tällainen »implied terms» — pohjalle rakentuva ajattelu on yleistä varsinkin anglosaksisessa oikeudessa.¹⁷ Mutta myös suomalaisessa sopimusoikeudessa periaate tulee näkyviin.¹⁸

Llewellynin sitovuusteoriassa objektiivisella puolella, ehtojen laadulla — niiden vastaavuudella ko. sopimustyyppiin yleisesti liittyvien ehtojen kanssa — on keskeinen merkitys. Jotta normaalista poikkeavat vakioehdot tulisivat sitoviksi, vaaditaan erityistä hyväksymistä (specific assent). Sellaisen puuttumisesta aiheutuu ehtojen syrjäytyminen ja dispositiivisen lainsäädännön sijaantulo.

On korostettava sitä, ettei suinkaan kaikkia vakiosopimuksia sovi arvostella samalla tavalla. Ne erityispiirteet, jotka ovat tyypillisiä vakiosopimuksille, kuten esim. sopimusmenettelyn muuttuminen ja yhteisymmärryksen heikentyminen, tulevat erilaisissa vakiosopimuksissa eri vahvaisina ja sävyisinä esiin. Tämä on otettava huomioon, mutta se ei tee tarpeettomaksi pyrkimystä yhtenäisen teoreettisen näkemyksen kehittämiseen vakiosopimusten sitovuusperusteista.

Realistista on erottaa vakiosopimuksissa toisaalta edellä tarkoitetu perussopimus ja toisaalta kysymys yleisistä ehdoista. Tällainen jaottelu vastaa käytännön sopimustilanteita ja vakioehtojen roolia. Vakioehdoilla pyritään tyypillisesti järjestämään toissijaisia kysymyksiä — tai ainakin liittyjä kokee ko. seikat sellaisiksi. Varsinaisen ongelman muodostaa juuri näiden toissijaisten, usein muodollisuudeksi katsottavien ehtojen hyväksyminen. Miten suuria todellisuusvaatimuksia liitekaavaketta koskevalle yhteisymmärrykselle olisi asetettava? Tällä epä määräisen, usein fiktiivisen hyväksymisen hämärällä alueella olisi realiteetit pyrittävä hyväksymään. Sellainen realiteetti on ennen muuta vakioehtojen käyttöfunktio. Vakioehdot ovat ennakolta laadittuja, niitä ei ole tarkoitettu neuvottelujen ja yksilöllisen sopimusmenettelyn kohteeksi eikä muutettaviksi. Ne edut, joita vakioehtojen käyttöön liittyy, menetettäisiin, jos nykyisestä summaarisesta sopimusmenettelystä luovuttaisiin. On hyväksyttävä se, ettei vakioehtoja käsitellä ja niistä sovita samalla tavoin kuin muiden ehtojen osalta tapahtuu. Sellainen vaatimus, että nykyistä sopimusmenettelyä pyrittäisiin muuttamaan,

¹⁷ Ks. esim. Englannin Supply of Goods (Implied Terms) Act vuodelta 1973.

¹⁸ Ks. esim. hallituksen esitykseen N:o 93, 1986 vp. kauppalaiksi sisältyvät virhesäännökset 4 luvussa.

Mikko Tulokas

ei ole realistinen. Se, ettei suuri osa ihmisistä lue eikä ymmärrä vakioehtoja, on tosiasia, jota ei voida sivuuttaa — varsinkaan, kun perehtymisenkään ehtoihin ei yleensä johtaisi niiden muuttamiseen. Oikeus-todellisuus, siinä vaikuttavat syyt ja seuraukset on otettava riittävästi huomioon oikeusperiaatteita muodostettaessa. Vakioehtojen sitovuuskysymyksen osalta tämä merkitsee sitä, että vakioehtojen erityinen luonne tulee tunnustaa ja objektiivisille tekijöille, erityisesti ehtojen sisällölle panna enemmän painoa kuin yksilöllisten sopimusten osalta tehdään.